

Wzmianka na podstawie art. 157 § 2 k.p.c.

Strona pozwana nie stawiała się pomimo prawidłowego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożyła żadnych wyjaśnień ustnie ani na piśmie.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący: Protokolant:

Sygn. akt I C 1145/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2018 r. w S.

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powoda M. Z. kwotę 4.175,20 (cztery tysiące sto siedemdziesiąt pięć 20/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 5 lipca 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.483,17 (tysiąc czterysta osiemdziesiąt trzy 17/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1145/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 24 października 2018 roku

Powód M. Z. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. Z. kwoty 5.770,21 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 3 stycznia 2014 r. Podniósł, że pozwana zalega z zapłatą należności za okres od 1 listopada 2014 r. do 31 stycznia 2017 r. Powód poinformował pozwaną o zadłużeniu i w oparciu o § 20 regulaminu świadczenia usług, zawiadomił pozwaną o powstaniu nowego zobowiązania. Jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty opłaty abonamentowej w kwocie 1.188 złotych, różnicy podstawowej wartości opłaty instalacyjnej od opłaty promocyjnej w kwocie 571,56 złotych, różnicy podstawowej wartości abonamentów od wartości promocyjnej poczynszyszy od daty rozpoczęcia umowy do dnia rozwiązania umowy, oraz opłaty za przygotowanie i wysłanie wypowiedzenia, wezwania do zapłaty, opłaty za urządzenie teletransmisyjne w kwocie 300 złotych. Pozwana nie zareagowała ani na pismo z 24 stycznia 2017 roku, ani na wezwanie do zapłaty z 30 września 2016 r.

Pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiała się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

A. Z. w dniu 3 stycznia 2014 r. zawarła z M. Z. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w postaci dostępu do Internetu. Umowa ta została zawarta na okres 36 miesięcy. Wymieniona zobowiązała się do uiszczania opłat określonych w cenniku na warunkach promocyjnych, tj. abonament w kwocie 44 złotych (wartość podstawowa 150 złotych). Na warunkach promocyjnych A. Z. została zwolniona z uiszczenia opłaty instalacyjnej w kwocie 700 złotych. W cenniku przewidziano także opłatę za wysłanie wezwania do zapłaty w kwocie 12 złotych.

Zgodnie z § 20 regulaminu świadczenia usług, doręczonego A. Z. przed zawarciem umowy, zaleganie przez użytkownika z płatnościami za co najmniej 30 dni stanowi podstawę do rozwiązania umowy przez operatora, oraz uprawnia operatora do windykacji różnicy podstawowej wartości opłaty instalacyjnej od wartości promocyjnej oraz różnicy podstawowej wartości abonamentów od promocyjnych, poczynszyszy od daty rozpoczęcia umowy do dnia rozwiązania umowy.

A. Z. w okresie od listopada 2014 r. do stycznia 2017 r. nie uiszczala opłat abonamentowych na rzecz M. Z.. W dniu 30 września 2016 r. zostało do niej wysłane wezwanie do zapłaty kwoty 1.083,59 złotych. Następnie pismem z dnia 24 stycznia 2017 r. operator wypowiedział A. Z. umowę, wzywając do zapłaty kwoty 5.076,41 złotych, naliczając przy tym opłaty z tytułu różnicy między abonamentem o wartości podstawowej i promocyjnej, a także 571,66 złotych tytułem różnicy między wartością opłaty instalacyjnej od wartości promocyjnej i 300 złotych tytułem opłaty za urządzenia transmisyjne. M. Z. naliczył także kwotę 24 złotych tytułem sporządzenia dwóch wezwań do zapłaty. Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało doręczone A. Z. w dniu 31 stycznia 2017 r.

(twierdzenia pozwu, uzupełnione o okoliczności wynikające z dołączonych do pozwu dokumentów)

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przy wydawaniu wyroków zaocznych przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Oznacza to, że dopuszczalne jest jedynie przyjęcie za ustalone twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych uzasadniających żądanie (domniemanie ich przyznania przez pozwanego i zgodności z prawdziwym stanem rzeczy), sąd nie jest natomiast zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, co wynika z art. 316 k.p.c. i nast. w zw. z art. 328 § 2 in fine k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNCP 1968/8-9, poz. 142, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/95, Prok.iPr.-wkł. 1996/7-8/45).

W niniejszej sprawie Sąd w całości podzielił twierdzenia faktyczne powoda, które nie budziły wątpliwości. Roszczenie było jednak częściowo niezasadne w świetle przepisów o przedawnieniu.

Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie, fakt prawnego uregulowania umów telekomunikacyjnych w ustawie Prawo telekomunikacyjne z 2004 r. oznacza, że do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zastosowania przepisy o zleceniu. Tym samym w niniejszej sprawie odesłanie z art. 750 k.c. nie ma zastosowania, w szczególności dotyczy to art. 751 k.c., który zawiera regulację terminów przedawnienia roszczeń (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, LEX nr 493968). Należy zatem odwołać się do ogólnych przepisów regulujących kwestię przedawnienia.

Jak wynika z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (a taką jest świadczenie usług telekomunikacyjnych) wynosi trzy lata. Bieg tak liczonego terminu przedawnienia rozpoczyna się z kolei, jak stanowi o tym art. 120 § 1 k.c., od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r.) przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosownie do treści art. 5 ust. 1, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy).

Skoro więc pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 5 lipca 2018 roku, powód może domagać się zapłaty należności wymagalnych po 5 lipca 2015 roku, a zatem za 19 okresów rozliczeniowych. Powód nie przedstawił bowiem dowodów, ani nawet nie powoływał się na zdarzenia, w wyniku których miałyby dojść do przerwania biegu przedawnienia co do należności o wcześniejszym terminie wymagalności.

Roszczenie powoda w zakresie różnicy między wartością podstawową a promocyjną abonamentu, wbrew jego stanowisku procesowemu, nie stało się wymagalne w tych samych terminach, co kolejne należności okresowe tytułem abonamentu. Zyskało ono przymiot wymagalności dopiero w związku z wypowiedzeniem umowy i wezwaniem do zapłaty z dnia 24 stycznia 2017 roku, doręczonym 31 stycznia 2017 r. Roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne 8 lutego 2017 roku.

W ocenie Sądu nie zmienia to jednak oceny, że także w tym zakresie roszczenie powoda, dotyczące różnicy między abonamentem podstawowym a abonamentem wartości promocyjnej wymagalnym przed 5 lipca 2015 roku, uległo przedawnieniu. Ma ono bowiem charakter akcesoryjny. Nie budzi wątpliwości, że istnienie roszczenia o „uzupełnienie” wartości abonamentu do wysokości podstawowej jest zależne od istnienia samej zaległości z tytułu abonamentu w wartości promocyjnej.

W tym zakresie podzielić należy pogląd z orzecznictwa, zgodnie z którym gdyby roszczenie akcesoryjne nie przedawniało się wraz z przedawnieniem roszczenia głównego, dłużnik dla obrony przed nieprzedawnionym roszczeniem ubocznym musiałby, ze względu na uzależnienie powstania roszczenia ubocznego od istnienia roszczenia głównego, wdać się w spór co do przesłanek roszczenia głównego, a to przekreślałoby znaczenie przedawnienia się roszczenia głównego. Tym samym istnieje reguła, zgodnie z którą wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął jeszcze termin ich przedawnienia. Obowiązuje ona również w prawie polskim, pomimo niewyrażenia jej wprost w kodeksie cywilnym (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, 7 sędziów).

Uwzględniając, że opłata w wysokości podstawowej, do której uiszczenia pozwana była zobowiązana z mocy § 20 regulaminu stosowanego przez powoda, wynosiła 150 złotych, oznacza to że powinna uiścić z tytułu abonamentu 2.850 złotych (19 należności okresowych). Do należnych od pozwanej opłat należy także doliczyć kwotę 24 złotych za dwa wezwania do zapłaty, 300 złotych tytułem zryczałtowanej opłaty za urządzenia transmisyjne, oraz 571,56 złotych tytułem opłaty instalacyjnej o wartości podstawowej, od której uiszczenia pozwana była zwolniona na warunkach promocyjnych.

Łączna wysokość powyższych należności wynosi 3.757,56 złotych. Do kwoty tej należy doliczyć także odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia, które powód uwzględnił określając wysokość swego żądania, dokonując ich kapitalizacji w rozumieniu art. 482 § 2 k.c., na datę wniesienia pozwu.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odsetki ustawowe (a po dniu 1 stycznia 2016 roku ustawowe za opóźnienie) od poszczególnych należności abonamentowych (liczonych od kwot po 44 złotych miesięcznie), na datę wniesienia pozwu wyniosły: lipiec 2015 r. – 9,36 zł, sierpień 2015 r. – 9,05 zł, wrzesień 2015 r. – 8,76 zł, październik 2015 r. – 8,47 zł, listopad 2015 r. – 8,17 zł, grudzień 2015 r. – 7,88 zł, styczeń 2016 r. – 7,60 zł, luty 2016 r. – 7,34 zł, marzec 2016 r. – 7,10 zł, kwiecień 2016 r. – 6,84 zł, maj 2016 r. – 6,58 zł, czerwiec 2016 r., 6,32 zł, lipiec 2016 r. - 6,07 zł, Sierpień 2016 44 zł – 5,81 zł, wrzesień 2016 r. – 5,54 zł, październik 2016 r. – 5,28 zł, listopad 2016 r. – 5,03 zł, grudzień 2016 r. – 4,78 zł, styczeń 2017 r. – 4,51 zł. Daje to łącznie kwotę 130,49 złotych.

Uwzględnić należy także odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia wniesienia pozwu, liczone od kwoty 895,56 złotych. Na podstawie obliczenia tych odsetek składają się opłaty wskazane w wezwaniu do zapłaty wraz z wypowiedzeniem umowy, tj. 2.014 złotych tytułem różnicy między abonamentem podstawowym a promocyjnym (19 x 106 złotych), oraz opłaty za urządzenia transmisyjne (300 zł), część opłaty instalacyjnej należna za okres obowiązywania umowy (571,66 zł), i odsetki liczone od wezwania do zapłaty w kwocie 12 złotych. Odsetki te łącznie wyniosły 287,15 złotych.

Uwzględniając sumę należności głównej w kwocie 3.757,56 złotych oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 417,64 złotych, w pkt I wyroku na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 4.175,20 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lipca 2018 r. do dnia zapłaty.

W pkt II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W pkt III na podstawie art. 100 k.p.c. koszty procesu między stronami zostały stosunkowo rozdzielone. Na koszty poniesione przez powoda składają się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 1.800 złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U.2015.1800 z późn. zm.), oraz 250 złotych tytułem opłaty od pozwu, tj. łącznie 2.050 złotych. Uwzględniając przy tym, że roszczenie powoda zostało uwzględnione w 72,35%, w takim samym stosunku należy mu się zwrot kosztów procesu od pozwanej, która w przeważającym zakresie uległa jego żądaniu w procesie. Sąd na rzecz powoda zasądzona została kwota 1.483,17 złotych

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności pkt I i III, zawarte w pkt IV wyroku, było zaś obligatoryjne z mocy art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)